

KRÖNIKA 1953

SLÄKTFÖRENINGEN SÖDERBAUM

25-årsjubileum

Krönikan för år 1953 har som vanligt iordningställt av sekreteraren Bo Söderbaum. Då emellertid nu 25 år passerat sedan släktföreningen bildades hade jag gärna sett, att denna krönika fått några speciella inlägg med anledning av jubileet. Då jag icke fått någon hjälp med saken, vill jag personligen betyga min tacksamhet till släktföreningens initiativtagare och min glädje över att som ung ingenjör ha fått vara med om släktföreningens högtidliga upptakt. Som jag ser på saken, är det allra viktigast att vårt namn blir hedrat och uppskattat, och där är det de enskilda individerna, som i sin vardagliga gärning möjliggör en sådan utveckling. Men sammanhållning ger styrka och där kommer föreningens betydelse in. Utan tvivel har de 25 åren med sina sammanträden, krönikor och informella träffar betytt mycket för upprätthållandet av kontakten inom släkten Söderbaum.

För att få 1953 års krönika något jubileumsbetonad medtogs det av Wilhelm Söderbaum upprättade protokollet vid första sammanträdet i Stockholm år 1928 och några bilder från idrottens barndom nedtecknade av föreningens förste hedersledamot, Per Hjalmar Söderbaum.

Carl Emil.

UTNÄMNINGAR M. M.

Bo Söderbaum antogs från och med den 1 juli till byråsekreterare och extra tjänsteman hos Kungl. Lotsstyrelsen.

Carl Fredrik Söderbaum har erhållit en trafikledarbefattning vid Bromma flygplats. Han tjänstgör tills vidare i Kungl. Luftfartsstyrelsen.

Ulf Söderbaum började i november en anställning hos Svenska Tryckluft Aktiebolaget Atlas, Nacka.

Johan Söderbaum har lämnat sin befattning hos Aktiebolaget Svenska Skifferoljeverken i Närkes Kvarntorp och började den 1 december ny anställning hos Svenska Ytong Aktiebolaget med bosättning i Kumla.

FLYTTNINGAR

Fru Tyra Söderbaum har flyttat till Rönninge, där en lägenhet i det gamla hemmet iordningställt åt henne.

Birgit och Harald Vilén återvände under hösten med sina tre söner från Åbo till Stockholm.

Ulla Söderbaum har, sedan Jossbaletten för andra gången upplösts, flyttat till Hamburg, där hon nu har engagemang vid Stadtsoper.

Kristina Söderbaum och hennes man Veit Haarlan har förlagt sin verksamhet till München och bebo numera egen villa i Starnberg am See.

Släktkrönika.

FÖDDA

Den 20 april, *Anne* Kerstin Maria, dotter till Torsten och Kerstin Sallnäs, Linköping.

Den 19 maj, *Gunn Ulla* Margareta, dotter till Sten och Gunn Lindskog, Stockholm.

Den 10 november, *John*, son till Carl Fredrik och Mavis Söderbaum, Stockholm.

Den 27 november, *Dag*, son till Gösta och Marianne Wallmark, Stockholm.

FÖRLOVNING

Den 22 april mellan filosofie magistern Herrick Baltscheffsky och Margareta Vilén, dotter till Harald och hans hustru Birgit Vilén, född Söderbaum, Åbo.

ÅKTENSKAP

Den 18 maj mellan filosofie magistern Herrick Baltscheffsky och Margareta Vilén.

Den 6 juni mellan ingenjör Ulf Söderbaum och fröken Margareta Heyman, dotter till framlidne förste protokollsekreteraren Sven Heyman och hans hustru Anna Greta Heyman.

De nygifta ha bosatt sig, Baltscheffskys i Åbo och Söderbaums i Stockholm.

Anna Tidén, född Söderbaum död

23/3 1953

För att ge en rättvis bild av Anna Tidén måste man taga hänsyn till vad hennes far sade till sin syster, Sofie Steinmetz. »Det är synd om Anna, sa bror Olle», var ett yttrande, som »hela släktens» moster-faster Sofie ofta citerade. Han såg, fortsatte moster Sofie om sin bror, med sin läkarblick, att Anna icke var frisk.

Han kunde dock icke ge en diagnos av sjukdomen, som långt senare fastställdes till myxödem. Men med Annas sjukdomsbild för ögonen kunde dock fadern-läkaren förutse, att Anna skulle bli en disharmonisk människa.

Trots detta får man leta länge, för att finna någon så plikt-trogen och arbetsvillig som Anna, som långt in i tiden för sitt senaste sjukdomsförlopp ständigt medverkade i det, som intresserade henne. Bland Annas sista stora intressen kan man nog nämna husmodersföreningen, vars Mullsjö-avdelning hade hennes omtanke och intresse på många sätt.

Anna var alltid mycket släktkär och varmt trofast. Och mycket hjälpsam, där hon anade eller fick veta, att hon kunde hjälpa. Hennes långa lärarinnegärning vittnar om, att hon också hade talamod och anpassningsförmåga, som icke voro föraktliga. Att på äldre dagar förena sina öden med en gammal god vän och kamrat talar också om en vilja till mänsklig samlev-

nad, som icke är så vanlig. Hennes make har också bestyrkt, vad hon betytt för honom på många sätt.

En pliktmänniska, som på grund av bristande krafter och nästan ständig ohälsa, mången gång fick sätta in all sin vilja på att utföra ett önskat uppdrag eller en arbetsprestation — i hemmet eller annorstädes — måste kanske känna sig ganska främmande i en tid, där plikten tycks ha degraderats till något nästan föraktligt. Mot mycket i den nya tiden reagerade Anna kraftigt och kunde väl aldrig bli vad vi kalla en modern människa. Men med sina djupt mänskliga egenskaper förlät hon eller översåg många gånger med sin omgivning, trots att mycket enligt hennes mening kunde ha varit annorlunda.

Eva Sundqvist.

Maud Berg död

Elsie och Hjalmar Bergs dotter Maud, född den 11 juni 1937, avled den 28 december 1953 på Serafimerlasarettet i en virussjukdom, som icke lät sig bevekas.

Gustav Aae död

Gustav Aae avled den 30 juni 1953. Han hade under sina sista år varit bosatt i Strängnäs, men hälsan var icke fullt prima. Först hade han ett par olycksfall, i det han en gång blev påkörd av en bil och en annan gång halkade inne på järnvägsområdet. I båda fallen blev blesyrerna ganska besvärande, men de läktes dock. Kvar stod emellertid ett eksem, som irriterade honom rätt avsevärt.

Under de senaste åren höll Gustav på med en stor översättning från engelska om indiska filosofer. Detta gav honom själv en stor tillfredsställelse, men det verkade icke som om han hade allvarliga funderingar på att försöka få en förläggare. Den saken ansåg han vara av underordnad betydelse. Arbetsamhet var ett av Gustavs karaktärsdrag. Intresse för spekulerande över världssammanhangen var ett annat.

Carl Emil.

Annie Billing död

Vid tiden för Gustavs bortgång tog Annie Billings krafter slut. Hon for ned till sin son Lars i Göteborg, där hon ännu kunde njuta av några soliga höstdagar. Med röntgenplätens hjälp kunde sonen emellertid konstatera ett allvarligt cancerangrepp, varför någon räddning icke var möjlig. Hon överfördes till Karlanderska sjukhemmet, där hon enligt eget omdöme hade det »som en prinsessa». Men det oundvikliga slutet kom den 18 oktober 1953.

Annie Billings utbildning var skolkökslärarinnans. Hennes största insatser låg på två områden, nämligen dels det egna hemmets och dels släktens. Inom hemmet uppfostrade hon och Jacques Billing sina 4 barn. Sedan Jacques gått bort och 3 av barnen flugit ut, höll hon dock hemmet intakt, och där var fortfarande liksom i gamla dagar allmän mottagning för hela släkten, både vad det gällde övernattningar och middagar. Alla släktingar var hjärtligt välkomna. Detta gällde icke minst syskonen och syskonbarnen.

Annie var en sammanhållande länk i första hand för Falugrenen av den Söderbaumska släkten, men hennes kontakter med övriga släktgrenar var också livliga, och hon följde med stort intresse Släktföreningens utveckling.

Carl Emil.

Från idrottens barndom.

Tidningen »Svensk Idrott» har i sitt nr 40, den 7 oktober 1953 intagit följande artikel av Per Hjalmar Söderbaum. Artikeln torde ha sitt ursprung från Bonniers månadshäfte 1913.

I Uppsala på 1860-talet — det var under min studietid — stod skridskoidrotten främst, ja, var nära nog den enda av någon betydenhet.

Att kunna åka »De Näsanska slängarna», det var att gälla såsom skicklig. De näsanska slängarna hade sitt namn av en äldre student, som då ännu fanns kvar i Uppsala såsom telegrafkommissarie. De bestodo av ytterskär rätt fram och baklänges, öglan och klöverbladet. Således de figurer, som nu gått in i det internationella programmet. Sedan lärde vi oss den Jackson Hayneska kedjan och jag erinrar mig ännu livligt norrlänningen Edström, med vilken schwung han åkte den.

Några tävlingar förekommo icke, man nöjde sig med att bliva uppmärksammas på skridskobanan och beskådad av åskådare på strand.

Skridskobanorna — de voro två, en ovanför järnbron och en nedanför ångbåtskajen — voro flitigt besökta av studenter och unga damer, av vilka några åkte skären med behag och elegans.

Långfärder företogs även. Mälaren isbelades vanligen i januari och hade stark is till slutet av mars. I stora sällskap åkte vi Fyrisån utför ut på Ekoln och sträckte våra färder till Krusenbergs och Skokloster. Det var på en sådan färd tvenne av våra styvaste distansåkare, Virgin och Gottman, åkte ner sig och drunknade.

1864 den 14 mars gjorde jag med ovannämnda Virgin, Josef Henschen och Benny Tersmeden en skridskotur till Stockholm. Kl. halv 7 satte vi på oss skridskorna nedanför Flustret och kl. 12 voro vi vid Nockeby bro, således nära Stockholm. Där behövde jag vila — vi hade under sista milen haft hård motvind — men som Virgin ville vara i Stockholm kl. 1, bad jag honom och Henschen ej för min skull förhåla tiden och de fortsatte. Tersmeden hade redan i Sigtuna tagit land; han var ej lika mycket tränad, som vi andra. Virgin hade i Stockholm stämt möte med professor Cederblom för att med honom göra färden tillbaka till Uppsala. De gävo sig ock åstad, men mörkret kom över dem, så att de måste avbryta färden vid Eriksund. Som isvägen från Uppsala till Stockholm är 9 mil, var det ett duktigt uthållighetsprov, som Virgin den dagen avlade.

Sedan jag en stund vilat mig, gick jag i land och kom in till en smed, där jag fick mig något mat. Därefter fortsatte jag färden över Ulvsundasjön, genom Karlbergskanalen och in på Klarasjö. Där Statens järnvägars centralstation nu ligger, tog jag land.

★

Att åka kälkbacke var ett särskilt nöje och den kälke, som gick längst, stod i rykte. Man satte av uppe vid slottet och åkte långt in i Odinslund. Trebackalång, som den kallades, var ock eftersökt och man åkte där oförskräckt, tills polisen kom och gjorde slut på leken

★

En och annan skidlöpare såg man snörika vintrar åka utför den väldiga höjd, på vilken Uppsala slott ligger. Det var norrlänningar, som tagit sina skidor med till Uppsala.

★

Cykeln visade sig, men huru löjlig. På en tomt ute vid Vaksala tull hade någon företagsam man lagt ut ett golv och hyrde ut en cykel, som var förfärdigad helt och hållet av trä. Om den hade två eller tre hjul, minnes jag icke, men visst är att endast på detta golv kunde man åka på den.

Om jag nu tillägger att de studenter, som tillhörde skarp-skyttekåren, fingo öva sig i bajonettfäktning för dåvarande löjtnant Lagerbring, samt att man såg gotlänningarna någon gång spela päck å Stallgården och upplänningarna slå boll — tre slag och ränna — i Odinslund, så har jag nämnt om vad som fanns av idrott i Uppsala under nämnda tidsperiod.

Dock simidrotten stod högt och övades flitigt. Magister Hellsten var en lika utmärkt simlärare som han var mästare att göra ihop och berätta roliga historier.

★

I Sundsvall träffade jag åter mästaren i skridskoåkning från Uppsala, numera telegrafdirektör Näsman. Han åkte ej längre de Näsanska slängarna, men gick gärna på skridsko. Tillsammans anordnade vi tävlingar i figuråkning efter förut bestämt program och hade den förnöjelsen att se många skickliga skridskoåkare på vår bana.

Skidlöpningen är av gammalt en norrländsk idrott. Skidan är i dessa snörika trakter ett lika nödvändigt som förträffligt redskap för att komma fram i skog och mark. Vid 8 års ålder får gossen, ja, även flickan sitt första par skidor. Då jag 1876 kom till Sundsvall såsom rektor fann jag snart med vilken lust och glädje ungdomen hängav sig åt denna idrott. Jag lärde mig därför åka skidor för att kunna följa med på deras färder. Varje år anordnades tävlingar för lärjungarna vid läroverket i backåkning och distanslöpning med olika uppgifter, avpassade efter åldern. Det var för gossarna en stor glädjens dag, då dessa tävlingar ägde rum och de längtade efter den lika så mycket som efter någon lovdag. De bergshöjder, som omgävo staden, erbjöd rätt svåra backar, och det fordrades säkert öga och rask beslutsamhet för att styra rätt och komma över svårigheterna utan att falla. De voro raska och duktiga skidlöpare de flesta, så snart de kommit till 15 à 16 år.

★

Någon annan idrott än dessa förekom ej. Jo, sparkstötting. Den tjänade dock mera såsom fortskaffningsmedel.

Att uthållighetslöpning en gång skulle upptagas såsom idrott, hade jag ej en tanke på, förrän jag en gång fick bevittna ett vackert prov på densamma. Jag var inbjuden till disponenten på Vivsta varv tillsammans med bland andra James Fredrik Dickson. När han jämte några andra på kvällen skulle åka till staden, uppstod frågan, om hur långt man kunde springa. Han påstod sig kunna springa till staden — en sträcka av gott 6 fjärdingsväg med många och höga backar — lika fort som de goda springare, som stodo förspända för vagnen, i god trav kunde göra färden. Man slog vad, och Dickson vann det. En maratonlöpare blev han icke, men en föregångare till de många.

Släktföreningens bildande

Sannfärdig relation öfver den märkliga tilldragelse, som timade anno Domini MCMXXXVIII på hösten i fullmånens tecken, S:t Michaëlidagen den 29 september, uti Stockholms stad, då Svea rikets gamla skuta fick en ny rorgångare.

Bemälda dag syntes diverse underliga figurer af bägge könen och alla åldrar stryka omkring i gränderna på norra Malmen, där de efterspanade en gammal gillestuga, numera benämnd Restaurant Gillet, i tydlig afsikt att där sammangadda sig. Den ännu sittande frisinnade regeringen hade också dragit försorg om, att inga hinder lades i vägen för församlingsfriheten — och sålunda lyckades de alla oantastade taga sig upp uti Gillets fästväning, hvars dörrar tillslötos för de icke invigda.

Samlingen syntes vara i hast sammanrafsad: en del af herrarne hade ännu ej hunnit aflägga arbetskvavjen, en annan del uppträdde i den korrekta förmiddagsdräkten jaquette, under det att en mindre del — sannolikt landsortsbor — tydligen trodde, att stockholmarne åto middag kl. 4, hvarför de skrudat sig i smoking och af de andra deltagarne förveklades med ganymederna; damerna åter syntes ej ännu hafva aflagt stassen från föregående dags festligheter. Skaran föreföll till en början rätt heterogen: en del syntes känna hvarandra synnerligen väl, under det att många voro främmande för hvarandra; underligt nog föreföll emellertid, att äfven en del af dem, som förut ej sett hvarandra, vid första mötet visade sig ha så mycket gemensamt, att de kallade hvarandra för du. Allt efter som samlingen fortskred bildades tvänne tydligt markerade kottier, som kunde låta förmoda, att tvänne fotbollslag ställde upp, detta så mycket mera, som lagen tydligen redan från början tagit sig olika namn: de nykommande blefvo ej heller mycket kloka, då de presenterade sig och på ena sidan fingo till svar ideligen Söderbaum och på den andra sidan Sandqvist. Slutligen uppträdde en gammal 88-årig man, som tydligen ej stått främmande för tillkomsten af denna samling, ty han såg sig leende omkring och tycktes finna, att allt hade gått efter beräkning. Det var rektor Per-Hjalmar Söderbaum; han hade visserligen ej åkt skridsko från Malmö — årstiden lade härför hinder i vägen — utan använt det numera föräldrade fortskaffningsmedlet tåg, för att i Stockholm kring sig samla de lefvande medlemmarne af den släkt, som han hållit kär. Vill du veta, hvilka de öfriga voro, så läs bifogade blad!

De församlade aftogade nu till den s. k. Cabaretsalen, hvilket från åtskilliga håll framlockade förtjusta utrop, att här var man på kända vägar. Förhoppningarne skulle emellertid komma på skam: hela salen befanns fullsatt med stolar, och de förhoppningsfyllda nödgades för den närmaste tiden lägga band på uttrycken för sin lefnadslust.

Äldermannen tog till orda: han kunde här ej upptäcka någon äldre, hvarför han förklarade sammankomsten öppnad. På fråga, hvem som skulle leda förhandlingarne svarades enhälligt rektor Per-Hjalmar. Han omnämnde nu, att här i afton samlats bärare af släktnamnet Söderbaum och med dem befryndade för att sammanknyta de band, som en aflägsnare släktskap och en spriddare bosättning hotat att lossa, en misstanke som dock jäfvades af den talrikt församlade släktskaran. Det vore här meningen att bilda en förening för slakten Söderbaum, men då för densamma kunde tänkas olika begränsning, föreslogs, att vid detta möte rösträtt skulle tillkomma de närvarande, öfver 18 år, hvilka antingen buro släktnamnet eller voro barn af infödda Söderbaumar; detta förslag antogs.

Doktor Wilhelm reste sig nu från sin plats och slog sig ned vid ordförandens bord; denne senare tillfrågade de församlade, huruvida de godkände åtgärden och ville utse honom till protokollförare för dagen, hvilket bejakades.

Ordföranden nämnde, att enligt hans mening, den tänkta sammanslutningen borde ledas tillbaka till mjölnaren vid Leufsta bruk Petter Söderbaums tvänne söner Peter och Henrik, hvilka antagit släktnamnet, att föreningens hufvuduppgift borde bli att sammanföra släktingarne till stärkande af släktbanden och inbördes hjälp genom föreningen, att släktmöten borde afhållas hvart 3:dje år och att inskrifningsafgift skulle upptagas med 5 kronor och årsafgift med 3 kronor. Proposition framställdes nu för detta förslag och befanns besvarad med ordförandens ord: »Dum tacent elamant».

De församlade tillfrågades huruvida de vore villiga att bilda en släktförening Söderbaum, hvilken fråga besvarades med ett högt och tydligt ja.

Sedan föreningen nu bildats, föreslog ordföranden, att man skulle tilltala hvarandra med det gamla förtroliga »du», hvilket förslag mottogs med bifall.

Föreningen skred nu till val af styrelse, och utsågos på ordförandens förslag till ledamöter i densamma:

Professor Henrik

Doktor Wilhelm

Amanuensen Arvid

Doktor Gunhild och

Ingeniör Albin

Suppleanter blefvo

Ingeniör Rickard

Fru Helga Wallmark

Åt styrelsen uppdrogs att utarbета förslag till stadgar med ledning af de riktlinier, som föreningen beslutat.

Till ytterligare ledning för styrelsens arbete omnämnde ordföranden, att styrelsen borde lägga sig vinn om skyddande af familjenamnet, samt att man och man emellan framfördes tanke på att genom föreningens försorg gamla grafvar borde vårdas, att ett familjearkiv borde upprättas af enskildas papper, som ej längre hade personlig aktualitet, att man möjligen kunde tänka på inrättande af en gammelstuga, dit gamla möbler, som varit i släkten kunde samlas och att en förteckning kunde uppgöras af värdefullare lösören, som gått i arf inom släkten, med angifvande af deras öden.

Ordföranden omnämnde nu hvad som under senare tid gjorts för att utforska släktens och släktmedlemmarnes öde bl. a. af Arvid och Wilhelm, hvilken senare redogjorde dels för den familjekrönika, hvarmed han under de två sista åren varit sysselsatt äfvensom med insamlande af material till ett porträttgalleri af de 31 Söderbaumska familjerna, dels för Hilmers och Rickards arbeten med insamlande af porträtt och genealogier öfver släktens sidogrenar, som ej bära eller burit släktnamnet. Ehuru någon kostnadsberäkning ej verkstälts för arbetets tryckning, framlades liksom för abonnemang dels å släktkrönikan med porträttgalleri till ett antaget pris af 50 kronor dels å porträttgalleriet enbart. Åt styrelsen uppdrogs att vidare bearbeta materialet och söka åstadkomma tryckning af detsamma.

Till mötet hade anskaffats en stilfull gästbok, som afsetts att användas vid föreningens sammanträden, och hvare de närvarande under aftonens lopp skulle anteckna sina namn.

För att de närvarande, som så önskade, skulle kunna erlätta afgifterna, uppdrogs åt Arvid att sköta kassan.

Äldermannen höll nu ett föredrag öfver upplänningarnes rasförhållanden enligt nyare rön, af hvilka framgick, att upplänningarne såväl i förhållande till längd som andra somatiska kännetecken väl kunde mäta sig med rikets öfriga innebyggare, något som dragits i tvifvelsmål på grund af rasblandningar med den östbaltiska rasen och utspädningen med wallonblod.

Nu tillfrågades föreningen, om någon ytterligare hade något på hjärtat. Jo, det fanns. Professor Henrik hemställde huruvida ej föreningen ville till sin hedersledamot kalla rektor Per-Hjalmar, som trots sina 88 år ej skytt den långa resans besvärigheter för att i kväll samla släktingarne till detta första möte, ett förslag, som mottogs med lifligt bifall, och hvarpå den nye hedersledamoten synbarligen satte värde.

Så bänkade sig Söderbaumare den 29 september 1928. Hur hade dagen förlöpt för 100 år sedan? Säkert kände de dåvarande släktingarne hvarandra alla till punkt och pricka, fast de ej voro församlade kring ett bord. Släkten räknade då 27 medlemmar, däraf 18, som buro eller burit släktnamnet, en ingift man och 8 barn och barnbarn af ingifta familjer. Stammedern — mjölnaren — och hans hustru voro döda deras efterkommande spridda.

I *Snatrabodarne* satt hans äldsta dotter Cecilia vid ett torftigt bord. Enka efter byggmästaren Stojje hade hon detta år flyttat till *Snatrabodarne*, då hennes son Zackarias med hustru och en 2-årig son flyttat till *Österby bruk*.

På *Östervåga gård* i Vendels socken satt mjölnarens andra dotter Maria Margareta med sina 4 döttrar, resp. 23, 18, 15 och 13 år gamla. Äfven hon hade nyligen ditflyttat från *Tobo bruk*, sedan hon detta år blifvit Enka efter en fattig bruksbokhållare.

I *Hillebola* samlade Augustina Charlotta Boivie, enka efter brukskassören Peter Söderbaum, sina 2 yngsta döttrar Lina och Nora — resp. 15 och 13 år gamla — kring ett torftigt bord; hon hade i »gratial» 66 Rr. 67 Sh. B:o om året att lefva på jämte en del naturaförmåner. Hennes äldsta dotter Fredrika, gift Caspolin kunde emellertid i *Gäfte* glädja sig åt en lyckligare tillvaro med man och 2 döttrar, den ena 2 år, den andra ej årsgammal; hos henne vistades system Gustafva, 22 år gammal, som hushållsmamsell. Brukskassörens femte dotter Ulla slutligen, 17 år gammal, vistades hos sin äldste broder Per-Isak. Denne var ungarl och bosatt på *Wesslands bruk* och till honom hade äfven nyligen kommit hans broder Carl. Brukskassörens bägge andra söner slutligen, Gustaf och Wilhelm, vistades vid akademien i *Uppsala*, där middagen utgjordes af ett glas mjölk och en sillstjärt till den torra brödbiten.

På *Tobo bruk* hade nyligen inflyttat mjölnarens andre son, Henrik, som där blifvit bruksbokhållare efter den aflidne svågern Pousette. Hans familj bestod af hustrun och 4 barn, resp. 8, 6, 4 och 2 år gamla; den yngsta dottern var ännu ej född.

Tack vare förfädrens blygsamma och sträfsamma lif ha deras efterkommande den 29 september 1928 kunnat samlas till en splendid högtid.

Släkting! Klaga icke!

Norrköping den 5 oktober 1928

Wilh. Söderbaum.

Gillad och stadfäst

Malmö den 8 oktober 1928

P. Hj. Söderbaum.

NÄRVARANDE

A. Inspektor Per-Isaks linie

Fru Kerstin Larsson, född Söderbaum, med man
Direktör Carl Isak Larsson, Stockholm
Sjökaptén Pelle Söderbaum, Stockholm
Ingenjör Albin Söderbaum med
Fru Hanna Söderbaum, född Ivarsson

B. Prosten Gustafs linie

Rektor Per-Hjalmar Söderbaum, Malmö
Enkefru Louise Söderbaum, född Wester, Djursholm
Fru Astrid Lené, född Söderbaum, med man
Lektor Gustaf Lené, Stockholm och barn:
Gunnar Lené och
Märta Lené
Doktor Gunhild Söderbaum, Stockholm
Fru Saga Cords-Söderbaum, Göteborg
Direktör Sven Söderbaum, Stockholm, med
Fru Greta Söderbaum, född Gustafsson
Fru Ingrid Cronstedt, född Söderbaum, Jönköping
Fru Ruth Deurell, född Söderbaum, med man
Förste stationsskrivare Sven Deurell, Hudiksvall
Fru Helga Wallmark, född Söderbaum, med man
Bankdirektör Ivar Wallmark, Sundsvall
Kommendörkapten Halvar Söderbaum, Stockholm, med
Fru Hilly Söderbaum, född Wester, och döttrar
Ebba Söderbaum och
Astrid Söderbaum
Fru Hilda Söderbaum, född Jones, Stockholm, med döttrar
Elsie Söderbaum
Ragnhild Söderbaum och
Ingrid Söderbaum
Notarien Arvid Söderbaum, Djursholm
Fru Elsa Hådel, Uppsala
Fröken Berta Arnberg, Uppsala
Fröken Ingrid Arnberg, Adelsö
Fröken Brita Arnberg, Uppsala
Fru Sigrid Sundqvist, född Iverus, Stockholm, med barn
Fröken Eva Sundqvist, Stockholm
Ivar Sundqvist med
Fru Gullan Sundqvist, född Andersson
Fröken Lisa Sundqvist
Direktör Ivar Iverus, Kotka, Finland, med
Fru Rosy Iverus, född Ridell
Fru Hedda Öhman, född Iverus, med man
Doktor Runar Öhman, Jakobstad, Finland

C. Kronolänsman Carls linie

Ingenjör Rickard Söderbaum, Rönninge, med
Fru Thyra Söderbaum, född Christensen och son
Carl-Erik Söderbaum

D. Prosten Wilhelms linie

Enkefru Anna Söderbaum, född Frunck, Falun
Doktor Wilhelm Söderbaum, Norrköping med
Fru Anna Söderbaum, född Sandström, och dotter
Greta Söderbaum
Fru Annie Billing, född Söderbaum, med man
Aktuarien Jacques Billing, Stockholm
Ingenjör Carl Söderbaum, Marmaverken
Fröken Brita Söderbaum, Falun
Studerande Ingemar Aae

E. Provinsialläkaren Gustafs linie

Professor Henrik Söderbaum, Vetenskapsakademien, med
Fru Margareta Söderbaum, född Lundahl, och döttrar
Birgit Söderbaum
Kerstin Söderbaum och
Ulla Söderbaum

F. Kyrkoherde Jannes linie

Enkefru Edith Söderbaum, född Dahlberg, Råsunda med son
Åke Söderbaum
Bokhandlare Hilmer Söderbaum, Råsunda
Fröken Gerd Söderbaum, Borgholm

G. Fru Hedda Sandqvists, född Söderbaum efterkommande

Direktör Arthur Sandqvist, Sundsvall
Fru Edla Sandqvist, född Andersson, Enköping
Fröken Ester Sandqvist, Enköping
Possessionaten Ivar Sandqvist, Lundsberga med
Fru Ester Sandqvist, född Frumerie
Fru Lisa Rosenkvist, född Sandqvist, med man
Landsfiskalen Carl Rosenkvist, Öresundsbro
Direktör Bror Torslov Säfsjöström, med
Fru Elsa Torslov, född Sandqvist (kusiner)
Fru Bertha Hill, född Torslov, Hälsingborg
Fru Tyra Conradsson, född Sandqvist, Nordmaling
Professor Håkan Sandqvist, Stockholm, med
Fru Emilie Sandqvist, född Malm
Major Knut Hållén, Örebro med
Fru Elsa Hållén, född v. Melen
Possessionaten Hugo Hållén, Österby med
Fru Edla Hållén, född Fredriksson
Sandqvist

Vid mötet närvarande, röstberättigade, i den mån de fyllt 18 år:

A. Födda Söderbaum	32
B. Till namnet ingifta	10
C. Barn till födda Söderbaum	11 53

Vid mötet närvarande, icke röstberättigade:

A. Ingifta män	5
B. Avlägsnare skyldskap än förest.	23 28

Summa närvarande 81